

Egy pici gyomorideggel érkezünk az *Orbán Alapítvány* nyílt napjára, hiszen halmozottan sérült gyerekekkel fogunk találkozni. De a rövid bevezetés után rögtön elszáll minden aggodalmunk, amikor a gyerekek hatalmas mosollyal az arcukon, csókolommal köszöntenek.
Orbán Ágnes
operatív vezető az 1996-ban alakult alapítványról mesél nekünk.

Azért szervezték a nyílt napot, hogy az emberek megismerhessék az alapítvány tevékenységét, és azért a *Nyitott szívvel* nevet kapta ez a nap, hogy tényleg csak olyan emberek jöjjenek el, akik kellő empátiával és nyitottsággal tudnak a gyerekek felé közeledni.



Léteznek, és nem fertőznek

Az alapítvány szeretné egy picit elfogadóbbá alakítani a társadalom szemléletét: „ezért is szeretünk kimenni a kapun kívül, hogy lássák őket. Vannak, léteznek, nem fertőznek, nem kap el tőlük senki semmilyen betegséget. Nekik nincsenek gátlásaik, ezeket általában mi állítjuk fel bennük".

Szabó Tímea gyógypedagógus, az intézmény és az oktatás vezetője elárulja, tartott attól az ideérkezésekor, hogy milyen lesz neki ebben a közegben, de pozitívan csalódott, semmi ijesztőt nem tapasztalt. Megosztja velünk, hogy ugyan hatalmas empátia kell, mégsem szabad sajnálni őket.

Elhivatottság szükséges a fejlesztésükhöz, hogy kihozzák belőlük a maximumot. „Együtt nevetünk a vicceken, ha meg baj van, akkor együtt szomorkodunk" – avat be Timi abba, hogy mennyire sikerült egymásra hangolódniuk.



Mindenki mindenes

Az alapítvány most két gyógytornásszal, két gyógypedagógussal, egy pszichológussal, és további nevelőkkel, tanárokkal dolgozik, de itt igazából mindenki mindenes. „Kell lennie egy embernek, aki a pincétől a padlásig ismeri és rendezi az épületet, egy karbantartónak" – mondja Ágnes. „Az **Csilluka**" – vágja rá valaki, „hát van karbantartó is, de azt is Csilluka rendezi" -– viccelődnek tovább.

Timi elmagyarázza, hogy amikor egy szülő megérkezik a gyerekével, akkor felveszik a gyerek analízisének adatait, hogy képet kapjanak a kórtörténetéről és ez alapján alakítják ki a kezelésének és fejlesztési tervének programját.



Csókolom! Viszontlátásra!

Timi vezet körbe minket a szobákban, bemutatja az eszközöket, amiket használnak, kirakókat, finommotorikát fejlesztő beillesztős játékokat, hangszereket. Elmondja, hogy ő még nem volt itt, amikor egy pályázaton keresztül rengeteg hangszerhez hozzájutott az alapítvány, amiket nagyon szeretnek.

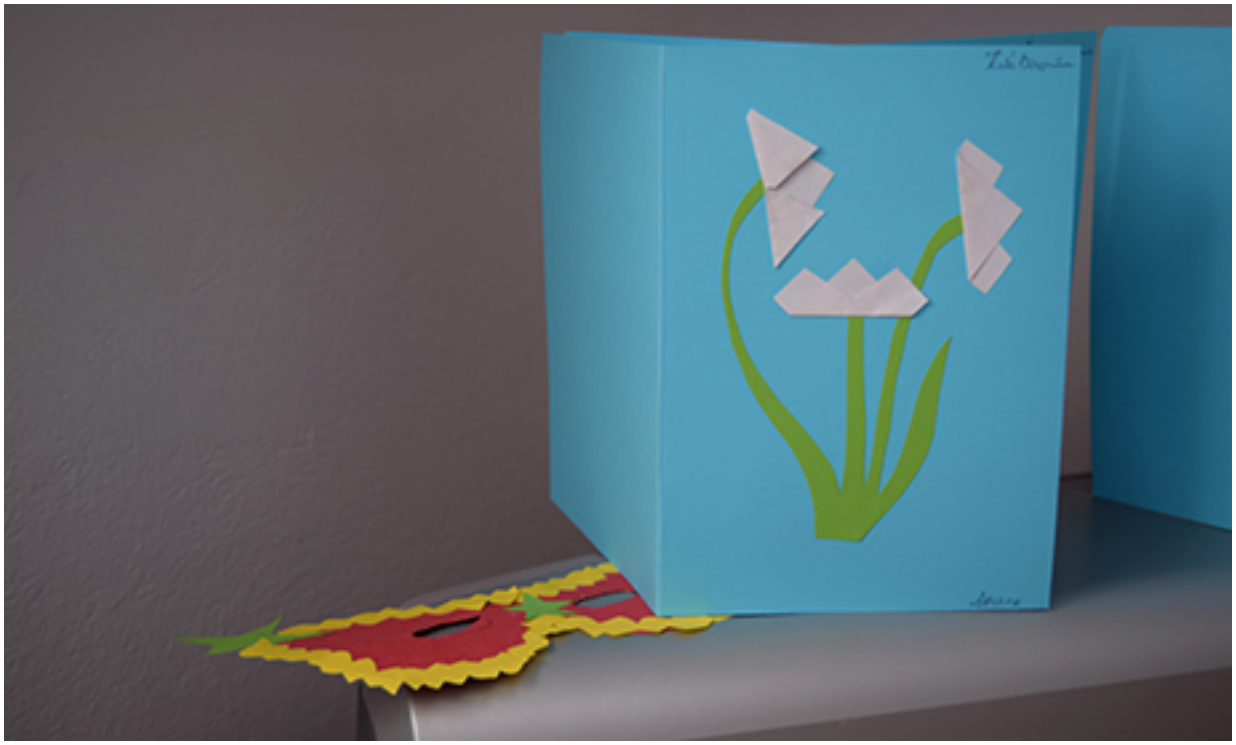




ők nem betegek,

mert nem orvosolhatóak gyógyszerekkel a problémáik, inkább szinten tartható, vagy fejleszthető a halmozottan sérült tanulóik állapota.

Autizmussal, Down-szindrómával, epilepsziával, viselkedészavarral küzdő emberek vannak a központban, a Bethlenfalván található rehabilitációs épületben pedig lúdtalpas gyerekeket is kezelnek. Ebben a két bérelt házban folynak a tevékenységek, de Ágnes reméli, hogy jövőre építkezni is tudnak majd.



A sikerélményekről is beszélgettünk. Orbán Ágnes csak szeptembertől tevékenykedik intenzíven a szervezet élén, de kiemeli, hogy **az is fantasztikus érzés, amikor az egyik neveltjük magától tud elmenni a vécére.**

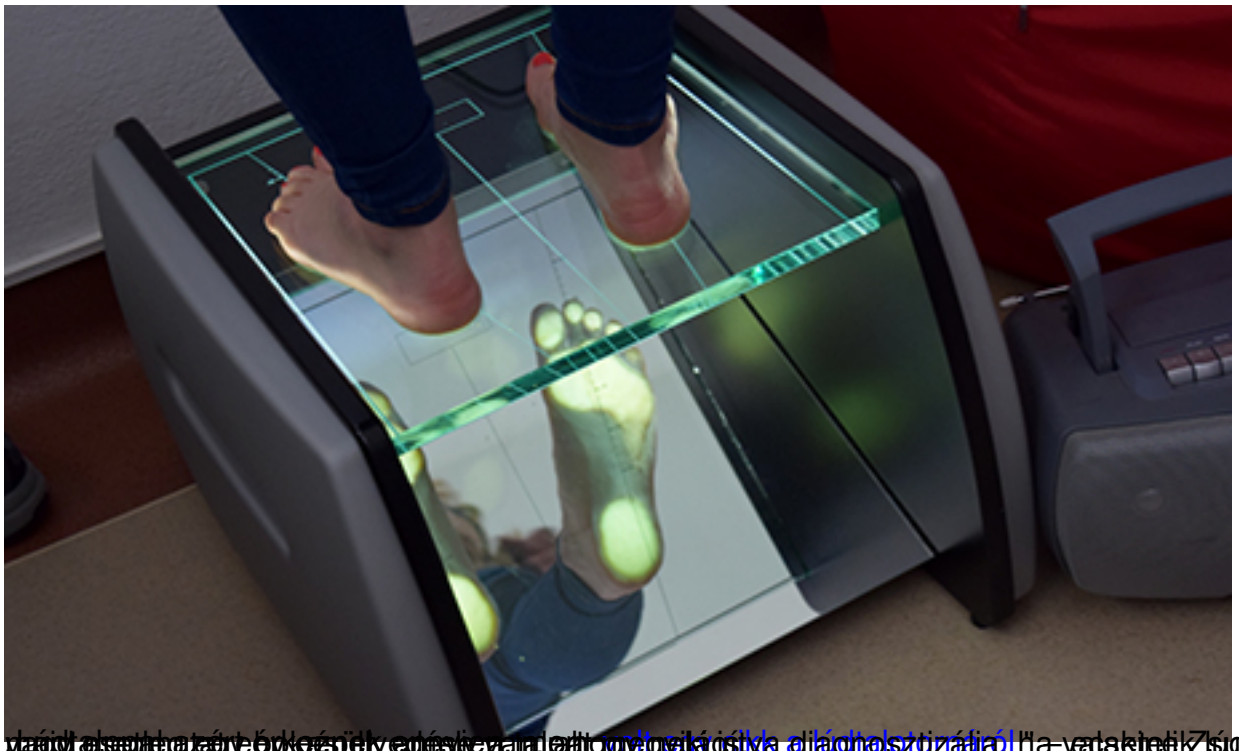
Nagyon sok gyerek esetében az a cél, hogy önellátóvá váljon, tudjon elindítani egy beszélgetést, levetkőzni, felöltözni, meginni szívószállal egy pohár vizet – teszi hozzá Timi.

A hely körbejárása után **Orbán András** alapító kisteherautójába pattanunk és a bethlenfalvi központ felé vesszük az irányt, ahol a gyógytorna, a korai fejlesztés és a rehabilitáció mellett érdekes tevékenységek folynak, de erről picit később.

Bartus Zsuzsanna, a rehabilitációs osztály vezetője fogad és elmondja, itt már nem csak az Orbán Alapítvány bentlakóival és tanulóival foglalkoznak.



Néhány hónapos gyerekektől kezdve bárki járhat gyógytornára, de például lúdtalp kikezelésére is. A lúdtalptornát leszámítva itt is egyénileg foglalkoznak mindenkivel. „Mindenféle problémával érkeznek, kezdve attól, hogy egy három hónapos kisbaba nem úgy fordul, ahogy kellene, vagy bármilyen idegrendszeri problémája van, esetleg koraszülött.



Zenél a vizágy, világít a lepedő

Ezután látogatunk fel az ún. Snoezelen-szobába, amitől Alice-nak érzem magam Csodaországban, és tátva marad a szám, hiszen minden zenél, rezeg és világít. „Mivel a sérült gyerekek a környezetből érkező ingereket nehezebben asszimilálják, bármi történik körülöttük, nem biztos, hogy felfogják. Bezárul a tudatuk. Itt **nagyon erős ingereket kapnak**, legyen az fény, hang, vagy bőrön keresztüli rezgés,
amelyet ők is fel tudnak fogni
, és fejleszti őket" – ecseteli Bartus Zsuzsanna a szoba lényegét. Amellett, hogy érzékeket fejleszt, a szoba lényege a nyugtatás.





Sportolnak, filmeznek, és kerámiavázát készítenek

A műhelyekről is látszik, hogy elég jó az alapítvány felszereltsége, Orbán Ágnes még korábban megosztotta, hogy pályázatok és az állandó támogatók révén tartják fent a központot, hiszen az oktatás és a rehabilitáció ingyenes.

Nem csak kerámiavázákat készítenek, hanem mindennel foglalkoznak, amivel mi is, délutánokra is programokat szerveznek Timiék. Közösen játszanak, filmeket néznek, és jó időben kimennek a parkba sétálni, sőt a tavalyi *Fuss Neki!* akción néhány szabadban használható sportszerhez is hozzájutottak.



Ágnes szerint a nevelőkön nagyon sokszor látszik, hogy elfáradnak, **Orbán Zsuzsanna** le is szögezte a szabályzatban, hogy ha valaki elfárad, vegyen ki elegendő szabadságot ahhoz, hogy frissen térjen vissza. „Biztosan nem könnyű egy felnőtt embert pelenkába rakni, vagy adott esetben egy öt perces epilepsziás rohamot végignézni" – magyarázza.

Ebben egyetértés van a nevelők között, de ahogy Bartus Zsuzsanna fogalmaz, **nekik már sok olyan dolog természetes, amin más megrökönyödne**
. „Nem lehet arra gondolni, hogy ők betegek, csak arra kell koncentrálnod, hogy te miben tudsz segíteni nekik, mi az, amit hozzá tudsz adni az életéhez és az állapotához" – mondja búcsúzásunkkor.